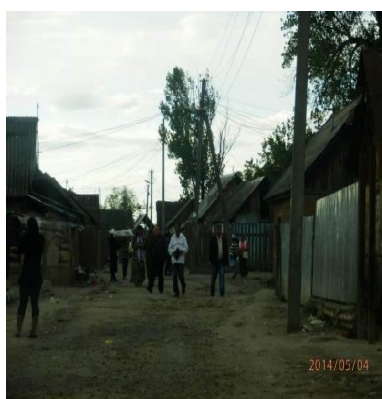

Rád bych se s vámi rozdělil o své zážitky z našeho posledního výjezdu na Ukrajinu ze začátku května letošního roku. Původně jsem měl jet na Ukrajinu 17. února, ale jelikož právě vrcholila tamní politická krize a v Kyjevě se střílelo, tak jsem výjezd nakonec zrušil a očekával na zlepšení situace v zemi. Celkově jsem výjezd odložil třikrát a ke zlepšení situace žel stále nedocházelo. Protože nejsem žádný hrdina, ale spíše člověk bojácný, moc se mně na Ukrajinu nechtělo. Z druhé strany jsem vnímal, že nemohu svoje přátele na Zakarpatsku jen tak hodit přes palubu, a proto jsem prožíval dilema, jestli jet, či nejet. Jednoho dne jsem našem sborovém EXIT klubu pro mládež mluvil na verš ze *Skutků apoštolských 20:24 - Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti.* V okamžiku jsem v sobě rozpoznal, že nejsem ochoten dát svůj život plně Bohu k dispozici a snažím se ho sám chránit, když čekám na dobu, až bude na Ukrajině bezpečněji. A tak jsem prosil Pána Boha o milost. O Velikonocích jsem prožil Boží milostivý dotyk a najednou jsem věděl, že nemám na co čekat a co nejdříve je to možné na Ukrajinu vyrazit. Spolu s mým přítelem Božou jsme vyjeli v úterý ráno 29.4. a vrátili se 6.5. večer. Po celou dobu našeho pobytu v Zakarpatské oblasti jsme prožívali Boží milost, ochranu a požehnání. Celkem jsme po Zakarpatsku najeli okolo 850 km a navštívili čtrnáct shromáždění. Měl jsem možnost třináctkrát kázat. V oblastech, kde jsme se pohybovali, byl úplný klid a mír a nesetkali jsme se ani s náznakem jakéhokoli ohrožení. I na obyvatele západní Ukrajiny však doléhá těžká ekonomická situace v zemi. Místní měna devaluje, zdražují potraviny, léky a základní životní potřeby. Lidé, kteří užívají pravidelně léky, jsou v těžké situaci. Někteří sociálně slabší již nemají peníze na potraviny. V některých sborech sbírali potraviny pro sociálně slabé a nemocné, kteří by jinak měli hlad. Mobilizovaní muži museli nastoupit do armády, všude je možné cítit obavu z toho, co přinese blízká budoucnost. Situaci bych popsal slovy: padají všechny lidské jistoty a s tím i různé lidské modly, a to je velká příležitost pro kázání evangelia. Na místech, kde jsem se pohyboval, byli lidé většinou o to víc otevření k naslouchání Božího slova. Jelikož jsem kromě jednoho ukrajinského sboru kázal jen ve sborech romských, musel jsem volit jednoduchá přirovnání a šetřit vzletnými či složitými slovy. Mnozí z těchto lidí řeší, kde vydělat peníze, aby mohli dát najíst svým dětem, či kde vzít na léky a základní životní potřeby. Také se bojí případné války a problémů s ní spojených. O to více k nám všem mluvilo Boží slovo. I pro nás Čechy bylo najednou jaksí skutečnější a krásnější.

Prvních dva a půl dne jsme pobývali ve Vinogradovském okrese, kde jsme měli shromáždění v ukrajinském sboru v Cholmovci a ve třech romských sborech. Společně s pastorem Koljou

Repljukem a jeho pomocníky jsme jezdili po romských táborech. Koljovi se postupně daří budovat tým pomocníků, kteří mají v budoucnu potenciál převzít práci v jednotlivých sborech. Kolja cítí povolání k zakládání nových romských shromáždění a postupnému předávání práce romským služebníků. Hlavní překážkou rozvoje této práce je nedostatek peněz na dopravu do jednotlivých táborů a nedostatečné materiální zajištění služebníků, kteří se díky snaze vydělat peníze, kde se dá, nemohou více věnovat službě na jednotlivých místech. V petrovském táboře na shromáždění jsme se seznámili s romským baptistickým pastorem, který má sbor cca 10 km od ukrajinských hranic na maďarské straně a zakládá také sbory v nedalekém Rumunsku. Práce v jeho domovském sboru trvá již čtyřicet let. Prožili jsme společně hezký čas a byli také pozváni ke službě do jejich sboru v Maďarsku.

Zbytek času jsme strávili u staršího pastora Šoni Horváta v Mukačevě a objížděli tamní romské sbory v okolí. Jen za neděli jsme najeli okolo 280 km a stihli čtyři bohoslužby. V Rátovcích v užgorodském okrese jsme se setkali s mužem, který tvrdil, že ho Bůh vrátil zpět k životu po otravě alkoholem. Vrátil prý se zpět po dvou či třech minutách. Toto svědectví potvrdil i místní pastor. Nemohu posoudit, jestli šlo o opravdové vzkříšení z mrtvých, a proto bych to tak raději nenazýval. Vypadá to ale, že Bůh opravdu zázračně zasáhl do života tohoto muže. Stal se z něho křesťan, přestal pít a začal se starat o svoji rodinu. Pastor tohoto sboru bydlí v Užgorodě a káže evangelium ještě na několika dalších místech. Jeho velikým obdarováním je kázání na pohřbech, kam jej stále častěji zvou. V materiální bídě romských táborů umírají lidé na nejrůznější u nás často léčitelné nemoci. Dětská úmrtnost je také nesrovnatelně větší než v ČR, a proto jsou pohřby velikou příležitostí ke zvěstování evangelia. Díky výše zmíněným kázáním již několik lidí uvěřilo. Tento kazatel umí číst jen rusky – čte ruskou Bibli a káže maďarsky, a Bůh jej mocně používá. Aby mohl jezdit kázat na další místa, prodal svůj mobilní telefon – prostě vydanost, která mě, západáka, zahanbuje.

V romském táboře v Beregovu v sobotu zemřel 31letý muž, kterého zabil při rvačce kamenem. Zanechal po sobě pět nezaopatřených dětí. Druhý den jsem kázal na shromáždění, kde seděl otec tohoto zemřelého muže. Znovu mi došlo, že lidská slova nestačí, je možné kázat jen jednoduché

Boží slovo. Nic jiného nejsem schopen těmto lidem přinést. Nemám pro ně pět bodů k úspěšnému životu. Často jde jen o přežití a hlavně o věčný život. Věčnost se zdá být v těchto ghetech opravdu blízko, mnoho lidí umírá pro nás na banální věci, ekonomická situace se každým dnem zhoršuje, ale evangelium svítí uprostřed temnoty. Je to jakoby kus chudoby Indie, či Afriky a to jenom tisíc kilometrů od nás.

Na tomto výjezdu jsme opět o hodně více přijali než dali. Jsem rád, že jsem Boha poslechl a jel. Veliký dík patří také Božovi, který byl pro mě povzbuzením a oporou. Byla to pro nás nová situace. Nikdy jsme nevěděli, kdy budeme muset Ukrajinu opustit – kdy vypukne válka. Děkovali jsme za každé ráno a večer. Každé setkání, shromáždění, kázání, společná modlitba, byly darem od Boha. Nikdy jsem v podobné situaci nebyl. Když padají lidské jistoty, Bůh se zdá být blízko a mocně působí jeho milost. Když jsme se dívali na ukrajinské zprávy z východní Ukrajiny, vypadalo to jako bychom byli v jiné zemi. Střílení bylo tak daleko, a na druhé straně všude přítomná obava kolem nás tak blízko. Kdykoli se mohlo něco stát. A to mě nutilo zamýšlet se nad tím, o co v tomto pozemském životě opravdu jde. To nejdůležitější je, abychom jednoho dne mohli umírat smířeni s Bohem a přešli na věčnost ve společenství s Ježíšem.

Na našich výjezdech se setkávám s mnohými materiálními potřebami, a to hlavně mezi takzvanými zapomenutými služebníky, kteří věrně slouží v romských sborech i přesto, že jejich materiální situace je dlouhodobě špatná, až zoufalá. Tyto služebníky můžete případně podpořit: **variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Víím, že naše zdroje jsou omezené, a proto nemůžeme ani zdaleka pomoci všem.

Na srdci mám zvláště staršího pastora romských sborů Šoni Horvátha, který je v nelehké finanční situaci. Kromě svého sboru je nadsborovým pastýřem v 17 romských církvích, které tvoří většinou velmi chudí lidé. Odhaduji, že dohromady mohou mít ve svých sborech okolo 1 000 lidí. V poslední době začínají některé sbory práci na několika nových místech. Spolu se svou ženou Žanetou mají čtyři malé děti. Před několika lety mu spadla střecha na jeho domku, a proto si vzal půjčku na opravu. Od února roku 2012 se díky štědrosti několika sborů a jednotlivců z ČR podařilo podstatně snížit dlužnou částku I přesto je pro Šonika nadále složité, tuto zbylou částku pravidelně splácet. Šoni Horvát bude začátkem června na návštěvě v ČR a bude kázat v několika českých sborech. Z tohoto projektu podporujeme i další romské služebníky, kteří nemají dostatek peněz na obživu. Někteří nezačínají paradoxně práci v nových táborech jen proto, že nemají peníze na benzín, aby mohli na dané místo pravidelně dojíždět.

Na druhé straně jsou tady potřeby, které se snažíme pokrývat pomocí **variabilního symbolu: 350 – pomoc v Cholmovci**, obzvlášť pomoc rodině po zemřelém pastoru Michalu Zeldi a v případě dostatku prostředků dalším potřebným v Cholmovci a okolí. Michal zemřel v listopadu 2002 a zanechal po sobě pět dětí. Čtyři nejstarší děti si během posledních 11 let po smrti pastora Michala založily svoje rodiny. Nejstarší dcera Táňa se vdala v září loňského roku. Vzala si Vasju Lukačina, který spolu s pastorem Koljou Repljukem slouží v romských táborech v Černotisovu a Petrovu. Doma zůstává nejmladší Samuel, kterému bylo v lednu 15 let. Samuel má problémy s epileptickými záchvaty. Rodina pracuje na svém malém hospodářství, paní Ira se stará o sbor po svém zemřelém manželovi. Ira i nadále zápasí s astmatem a s problémy se srdcem. Podpora rodiny Zeldi je během na dlouhou trať.

Variabilní symbol: 450 – Pavel Faul

Tyto finance v současnosti využívám na náklady spojené se službou na Ukrajině: placení benzínu při cestování po Ukrajině, jízdenek na vlak z ČR na Ukrajinu a zpět, příspěvků na ubytování a jídlo na Ukrajině, darů na náhlé, nepředpokládané zdravotní výdaje lidí na Ukrajině v době mých výjezdů, zdravotní pojištění, léky a ochranné preventivní preparáty pro svoji potřebu, apod. A také na provozní náklady spojené se službou Šoni Horváta v ČR. V březnu jsem si koupil novou baterii do notebooku. Děkuji touto cestou všem dárcům. Byl bych nerad, kdyby prostředky posílané na moji službu ubraly finanční prostředky na naše projekty: **variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci a variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Chtěl bych, aby tyto dva výše zmíněné projekty zůstaly pro dárců prioritou. Variabilní symbol zřízený na moje náklady je až třetí v pořadí.

Na Ukrajinu pojedu, dá-li Bůh, pravděpodobně někdy koncem léta či na podzim tohoto roku. Přesný termín si, žel, nemohu vzhledem k neustále měnící se situaci na Ukrajině přesně naplánovat. Kdybyste případně chtěli podpořit rodinu po zemřelém pastoru Michalu Zeldi, pastora Kolju Repljuka, další potřebné v Cholmovci a okolí, anebo zapomenuté služebníky v romských sborech okolo Mukačeva - zvláště pastora Šoni Horvátha či náklady spojené s mou prací na Ukrajině, můžete poslat svůj finanční příspěvek nejlépe na:

Platby z České republiky

**Nadační fond Křesťanské Misijní Společnosti
ČSOB a.s. Praha 1, číslo účtu: 577409193/0300,**

variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci

variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci

variabilní symbol 450 - Pavel Faul

Dary jsou odečitatelné od daňového základu.

Nadační fond KMS Vám může na požádání vystavit potvrzení o přijetí daru.

V případě potřeby potvrzení, kontaktujte ředitele NF KMS Michala Klesnila,

telefon kancelář: +420 284 822 297, e-mail:office@nfkms.cz, <http://www.nfkms.cz>

Pro platby ze zahraničí

na IBAN: CZ96 0300 0000 0005 7740 9193, BIC: CEKOCZPP

Prosím, v tomto případě uveďte kvůli rozlišení ve zprávě pro příjemce, na jaký projekt je daná finanční částka určena, zda na: **350 - Pomoc v Cholmovci, 400 - Zapomenutí služebníci** a nebo **450 – Pavel Faul**. Zároveň vás také prosím o potvrzení formou e-mailu, které bude obsahovat, na jaký projekt a jakou částku jste zaslali.

Také mě můžete kontaktovat osobně na:

mobil: +420 775 148 383

e-mailová adresa: ks.doma@atlas.cz

<http://www.ksdoma.estranky.cz/>

Pavel Faul – evangelikální Křesťanský sbor Domažlice